

Monika Rubins tale ved Folketingets afslutningsdebat

Taler

Monika Rubin
Politisk ordfører for
Moderaterne

Dato

29. maj 2024

Sted

Folketingets talerstol,
Christiansborg

Jeg skal lige have den her lidt ned, når sådan en høj herre har været på før mig.

I starten af 1980'erne landede et fly i Kastrup Lufthavn, og dengang var sæderne betrukket med groft uld, og askebægerne på armlænene var proppede med cigaretskodder. Tiden var en anden, og luften i det fly må have været tyk af mere end bare cigaretrøg; en anspændthed må have hængt der.

Passagererne var nemlig ikke de glade turister, som vi efterhånden forventer lander i lufthavnen, men stakåndede iranske flygtninge, der i slipstrømmen på revolutionen i Iran havde bevidnet deres hjemland smuldre for øjnene af dem – fra et vestligt orienteret monarki til et islamisk teokrati med et fingerknips. Flugten var ikke nem. Mange fløj under påskud af turist- eller forretningsrejser, og nogle brugte også falske dokumenter eller bestak embedsmænd for at få udrejsevisum.

Jeg kender historierne. En af flygtningene var min far. Han kan ikke lide at gå i detaljer, men historien taler sit eget tydelige sprog. Han var på flugt fra præstestyret, på flugt fra en fremtid som kanonføde i en endeløs voldsspiral mellem Iran og Irak og ankommet til et land, hvor alt var fremmed.

Da min far endelig kom igennem den søvnige danske immigration, fik stemplet i sit pas og trådte ud på den anden side af svingdørene, var det ikke kun den kølige danske luft, der ramte ham; det var også den danske virkelighed med visheden om, at han nu var i et land, hvor hans tanker kunne flyve frit – uden frygt for moralpoliti eller sindelagskontrol.

Han gjorde Danmark til sit hjem, og det er igennem hans øjne, at jeg nu ser på

de frihedsrettigheder, som Danmark og Europa er bygget på: retten til at tro på, hvad man vil, retten til at sige, hvad man vil, og retten til at færdes frit i et fredeligt land. Det er rettigheder, som jeg sammen med havregrynene om morgenen er blevet proppet med fra barnsben ikke at tage for givet. I mit ene øre er jeg blevet fortalt historien om det absolutte kollaps af frihedsrettigheder i Iran, og i mit andet øre har jeg hørt min mors polske historie, der ligesom min fars, er en fortælling om flugten fra et liv, hvor fremtiden så sort ud.

Deres fortællinger er både slående lige og diametrale modsætninger. Kort efter at min far fik stemplet sit pas, krydsede min mor nemlig grænsen mellem Tyskland og Danmark efter en lang køretur. I bilen sad hun med sin mor, og bag dem havde de efterladt hundredvis af kilometer og deres hjemland Polen.

Polen i 1980'erne var ingen solskinsfortælling. Økonomien hang i laser efter årtier med sovjetisk planøkonomi, og folk gemte penge i madrassen, fordi de ikke stolede på bankerne. Køerne til dagligvarebutikkerne var timelange, og der var rationeringsmærker og hyperinflation. Grænsen mellem øst og vest var tegnet med mursten gennem Berlin, og oprustningen havde bragt middelklassen i knæ.

Det var den virkelighed, min mor flygtede fra. Og mine forældre deler en gang imellem et sjældent tomt blik, når de tænker tilbage på de lande, der engang var deres hjem, og taknemligheden for at bo i et samfund med lige adgang til uddannelse, velfærd og sundhed. Det er spejdermærker, som vi kan se på samfundsskjorten som beviser på et vellykket velfærdssamfund, som mange lande skuer til med misundelige blikke.

Det ansvar er vi os bevidst i regeringen, og vi knokler for at beholde de hædersmærker. Vi forbedrer uddannelserne, vi frisætter folkeskolen og ældreplejen, og snart giver vi også sundhedsvæsenet en total reovering.

Men hvor Iran stadig er fanget i en dystopisk voldsspiral, har Polen brudt vandet med sådan en kraft, at det kan måles på Richterskalaen. Siden Polen blev optaget i EU, har de oplevet de tre økonomisk bedste årtier i landets historie. De er blevet 40 pct. rigere. Og Polen var det eneste land i EU, der ikke oplevede en recession under finanskrisen. Engang kom polske håndværkere hertil for at få et arbejde, men det svinder ind, for polakkerne kan også få en god løn derhjemme.

Historien om Polen er en historie om undertrykkelse og behovet for at flygte – først fra nazisterne og så fra russerne. Men det er også historien om, hvad internationalt samarbejde, frihandel og udsyn kan gøre ved et land, der ellers var presset i bund. I dag er Polen demokratisk sikkert, har en god økonomi og en velfærd, der matcher andre vellykkede stater. Det er NATO- og EU-effekten.

På trods af den kendsgerning hører jeg ofte mistænkeliggørelse af og modstand mod international arbejdskraft – og endda røster i Danmark, som vil trække os ud af EU, og som ikke vil have Ukraine og andre lande i Øst med i den europæiske familie. Men virkeligheden stritter imod de påstande. Beskæftigelsen vokser og vokser, og havde det ikke været for international arbejdskraft, så ville det vokseværk være i slowmotion.

Det er simpelt hen en gave for samfundet, at arbejdsduelige personer kommer hertil med en uddannelse, de har taget derhjemme, og alligevel betaler vores høje skat og medfinansierer vores velfærd og bidrager til vores virksomheders vækst.

Vi har rundet over 3 millioner beskæftigede. Lønmodtagerbeskæftigelsen er vokset med i alt 370.000 personer siden 2015, og af dem er 155.000 international arbejdskraft. Tak til jer, I knokler, og I skal virkelig anerkendes! I er en af årsagerne til, at det økonomiske råderum år efter år justeres opad. Mange af de ekstra milliarder kroner kommer fra international arbejdskraft, og en pæn del kommer fra, at vi heldigvis også har fået flere og flere herboende fra tredjelande i arbejde.

Så derfor kan mine øjenbryn ikke rigtig gøre andet end at trække sig ret langt op i panden, når jeg gang på gang hører særlig højrefløjen tale med store bogstaver om, at vi skal have færre mennesker ind i EU. Det er klart, at vi skal have færre illegale immigranter, og det skal hele EU, men vi har brug for, at kvalificeret arbejdskraft kan komme hertil, for uden dem går regnestykket jo ikke op. Hele Europas befolkning bliver ældre og ældre, og vi får færre børn. Inden for få årtier vil vi i Danmark mangle hundredtusindvis af personer i den arbejdsdygtige alder. I EU er tallet i millionklassen.

Så helt ærligt: Hvor regner I med at vi skal kunne få arbejdskraft fra? Så mange jobparate med handicap og seniorer har vi slet ikke. Hvad vil I gøre, når det er tomme træsko på hospitalsgangen, som skal lægge jer i narkose efter en operation, eller når det er biler uden sosu'er, der kører hjem til jer for at yde

omsorg og varme maden, når I ikke selv kan? Her ville det fornuftige svar være at gøre det så nemt som muligt for de medarbejdere, vi mangler, at komme hertil, men vi har i Danmark pakket vejene ind i et krat af papirarbejde – så stort et krav, at nogle virksomheder simpelt hen giver op over for at finde medarbejdere ad den vej.

Så hvorfor ikke bare sige til vores virksomheder, at de må trække al den arbejdskraft hertil, som de overhovedet har brug for og kan betale for, så længe det bare er på en fælles kollektiv overenskomst? Bum – fri for at bøvl med myndigheder og styrelser og garanteret ordentlige arbejdsforhold og vilkår, hvor ingen arbejder til underpris.

Det burde Danmark gøre, og I behøver ikke at tage mit ord for det. Både Dansk Industri og Fagbevægelsens Hovedorganisation synger samme sang. Det gør de, fordi de ved, at vores bruttonationalprodukt var 140 mia. kr. større i 2021, end det havde været, hvis Danmark ikke havde været medlem af EU. I 2022 var halvdelen af vores samlede handel med udlandet til landene i EU's indre marked, og over en halv million danske jobs findes i eksporten.

Det går vi glip af, hvis vi begynder at møde verden med korslagte arme. Det er der ingen grund til. Udenlandsk arbejdskraft bider ikke. Det virkelige problem er, at tre ud af fire faktisk tror, at integrationen går værre, end den gør, og at vi er begyndt at mistænkeliggøre de mennesker, der bidrager til vores land og støtter op om de værdier, som vi har bygget det på. Integrationen går jo generelt godt. Flere kommer i uddannelse, og flere kommer i arbejde. Det giver simpelt hen ikke mening at vende ryggen til verden.

Heller ikke set fra et sikkerhedspolitisk perspektiv er det en god strategi at sætte sig over i hjørnet og have nok i sig selv. Mellemøsten brænder, og Iran spreder deres indflydelse til nabolandene. Houthierne forsøger at forpurre den globale handel, og Rusland forsøger at tage, hvad der ikke er deres. Og Kina leger storpolitisk kispus. De udfordringer, som mine forældre flygtede fra, er begyndt at spøge igen. Vi ser revolutioner i glemte stater og totalitære kræfter på fremmarch.

Derfor er vores analyse helt klar: De globale udfordringer løses bedst i fællesskab. EU og Danmark skal tage ansvar for egen sikkerhed og gå all in på det europæiske samarbejde. Putins Rusland stopper ikke med Ukraine, hvis vi ikke

stopper ham. Et stærkt europæisk modstykke er nødvendigt, hvis mine børn og børnebørn også skal føle sig frie og sikre. Jeg siger det, fordi jeg virkelig ikke føler mig sikker på, at det er gået op for alle, hvor truede de grundpiller, vi har støbt vores fundament på, er.

I Ungarn har Viktor Orbán en lemfældig omgang med de demokratiske værdier. Slovakiet oplever tumult, efter at deres premierminister blev udsat for et politisk motiveret attentat. I Kroatien, Rumænien, Moldova og Serbien kæmper den frie tanke imod korrupte politikere, og journalister bliver overfaldet. Og i Polen, hvor min grandkusine stadig væk bor, oplever lgbtq+-personer diskrimination, både kulturelt og institutionelt.

Klokkerne ringer for et fælles forsvar for europæiske værdier, og Europa skal fortsat være et refugium for de frie tanker. Den chance fik mine forældre. Og hvilken modløs skæbne, der havde formet sig for dem, hvis vi havde lukket døren hovedet på dem, ved jeg ikke. Men en ting er dog sikker: Jeg havde ikke stået på den her talerstol.

Kilde

ft.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Moderaterne, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/monika-rubins-tale-ved-folketingets-afslutningsdebat>